

HODOSSY GYULA

A tollseprű-szárny esete az angyallal

HODOSSY GYULA (1960) Balázsfa – Szlovákia

„Nem lett, mégse lett belőlem angyalka”
Szilágyi Domokos: *Kényszerleszállás*

Én már voltam angyal,
nem olyan *sztaniol glóriás*, csak olyan kíváncsiskodó,
nem *hercig, kicsi édes*, csak a szomszéd angyalkákat követő, fára mászó,
a fa lombjában meg-megbúvó, a határban el-elcsavargó,
olyan sárkánynyom-olvasó angyal.

„Angyalom, merre vagy?” – kérdezte hajsza hímjén angyalgyártó édesanyám,
úgy tettem, mintha nem hallanám, berepülő-pilótaként, bukórepülésben
hagytam el az anyai öl melegét, a házat, a gyermeki lét univerzumát,
hogy aztán az idő szekerével tapossam agyon az angyalt, a tegnapit
mert mai angyalra vágytam, pedig tudnom kellett volna
a sárkány kiűzése után, az elmúlás fájdalma
nem tudja megszűlni sem a mai, sem a holnapi angyalt.

A meseországban kívül nincs mézeskalács-házikó, hogy megpihenj,
a tündérek sem kápráztatnak el táncukkal, a szirének sem hívnak bujálkodni,
nincs többé sem angyal, sem ördög,
még egy aprócska ördögöcske sem vigyorog rád vörös fejével, két szarvával,
kettévágott nyelvével, hogy megijedj, hogy érezd a félelmet,
már megöltél mindent, ami volt.

A kényszerleszállás után minden szürkévé vált,
nincsen íves sivalkodással tollseprű-szárnyon égbe vágó gondolat,
a vízirigó sem tanít meg semmire, a mindennapi betevőt sem tudod, hol keresd,
várod, a világ vagy megoldja, vagy nem, eluralkodik rajtad a közöny,
s hogy milyen magasra jut el *egy-egy gyaluforgács*, miért is érdekelne,
de közben megtanultál kényelmes leszállópályát építeni,
sehonnani jöttment kényszerleszállóknak.

Amikor az éj közepén, a költő búcsúlevelét olvasom:
„Én ma lelépek e világi életből. Ne kérdezd okát – én sem tudom”,
egy *tollseprű-szárnyú, sztaniol-glóriás, gyolcspendelyes, hercig,*
kicsi édes angyalka száll Kolozsvár felett, bevilágítva az eget.